

Sygn. akt: IX C 759/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Opolu IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Rafał Ratajczak
Protokolant:	Aneta Weber

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w Opolu sprawy

z powództwa U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko W. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt IX C 759/14

UZASADNIENIE

Powód, U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., wniósł o zasądzenie od pozwanej W. W. kwoty 3.580,75 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, iż na podstawie umowy cesji wierzytelności przejął od (...) spółki w L. prawo do wierzytelności z tytułu umowy zawartej przez pozwaną z (...) S.A.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06.06.2013 roku U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawarł z (...) spółką w L. umowę sprzedaży wierzytelności.

Dowód:

- dowód: umowa sprzedaży wierzytelności, k. 5 akt.

Fundusz samodzielnie sporządził częściowy opis wierzytelności, wskazując, iż stanowi on odwzorowanie zawartości załącznika do umowy cesji.

Dowód:

- opis wierzytelności, k. 8 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie sądu powód nie zdołał uwiarygodnić swego żądania, wobec czego powództwo podlegało oddaleniu. Powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz 3.580,75 zł wskazując, iż jest ona przedmiotem wierzytelności, którą nabył od (...) spółki w L., a która przysługiwała pierwotnemu wierzytelcowi w związku z umową łączącą go z pozwaną.

I tak na poparcie swoich twierdzeń pełnomocnik powoda dołączył odpis umowy przelewu wierzytelności, a nadto sporządzony przez powoda opis wierzytelności. Sama umowa przelewu wierzytelności jest pozbawiona jakiegokolwiek źródłowego załącznika czy czytelnej listy wierzytelności.

Powyżej wskazany materiał dowodowy wyczerpuje wnioski dowodowe złożone w tym zakresie przez pełnomocnika powoda. Powód nie wykazał istnienia zobowiązania pomiędzy pozwanym a zbywcą wierzytelności i wysokości należności, nie przedłożył żadnych dokumentów dotyczących pierwotnego zobowiązania. Z dołączonej kopii umowy przelewu wierzytelności wynika, iż obejmuje ona wierzytelności wskazane w załączniku do tej umowy jednak sam załącznik nie został również przez powoda dołączony. Wypada w tym miejscu podkreślić, iż wyznaczając termin rozprawy sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do przedłożenia dowodów na okoliczność nabycia wierzytelności przez (...) w L. (w szczególności umowy przelewu wierzytelności w języku polskim lub z tłumaczeniem), a także samej umowy nr (...) z dnia 22.12.2009 r., pod rygorem skutków prawnych z art. 233 k.p.c. Pomimo to żadne dokumenty, poza dołączonymi do pozwu nie zostały przedstawione.

Jak stanowi przepis art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl więc ogólnych zasad to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (tak też SN w orzeczeniu z dnia 03.10.1969 r., II PR 313/69, OSNCP 9/70, poz. 147). Ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). W orzeczeniu z dnia 17.12.1996 r., OSNC 1997 r., nr 6-7, poz. 76, Sąd Najwyższy stwierdził, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych do rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Podkreśla się w doktrynie i praktyce, że sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. (...) i art. 45 ust. (...) Konstytucji RP) (vide wyrok Sądu Najwyższego z 12.12.2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116). Zasada kontrydiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa więc na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Powód powinien był więc wykazać, że wierzytelność wobec pozwanego istniała, udowodnić jej wysokość i wykazać, że powód nabył ją w drodze ważnej umowy przelewu wierzytelności. Zdaniem sądu powód w niniejszym postępowaniu nie wykazał w sposób niebudzący wątpliwości, że pozwany był zobowiązany wobec cedenta do zapłaty kwoty wskazanej w pozwie ani też, że przeszło na niego takie roszczenie.

Przedstawiona przez powoda umowa o przelew wierzytelności może stanowić dowód tylko tego, że ją zawarto. Powód w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność właśnie wobec pozwanego. Nie przedłożył też dokumentów ani żadnych dowodów, z których wynikałoby, że pozwany rzeczywiście zawierał umowę stanowiącą podstawę powstałego zobowiązania. Powód nie wykazał również, żadnym dokumentem, że pozwany został skutecznie zawiadomiony o przelewie wierzytelności. Powód nie przedłożył sądowi dowodu doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty.

Wreszcie powód nie przedłożył dokumentów potrzebnych do stwierdzenia w jakim zakresie, do umowy pierwotnie zawartej z pozwanym, zastosowanie miał obowiązujący w dacie jej zawarcia przepis art. 7a ustawy z dnia 20.07.2001 r. o kredycie konsumenckim (vide ww. zobowiązanie).

Mając na uwadze brak aktywności dowodowej powoda, reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, w ocenie sądu jego roszczenie należało uznać za nie udowodnione. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W tej sytuacji sąd nie miał możliwości zbadania zasadności dochodzonej przez powoda od pozwanej kwoty, tym samym sąd, dokonując swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) nie mógł przyjąć, że roszczenie powoda zostało wykazane.

Mając powyższe na względzie na mocy powołanych przepisów prawa należało orzec jak na wstępie.